

stort, og at det vilde være meget glædeligt, om det kunde blive nedsat. Naar jeg imidlertid dog ikke har kunnet slutte mig til dette Forslag, vil jeg tillade mig at angive mine Grunde derfor. For det Første maa jeg da gjøre opmærksom paa, at jeg ligesom den ærede sidste Taler lægger megen Vægt paa, at der kan blive nedsat en Commission. Jeg gaar kun videre end den ærede Taler, idet jeg søger mig fuldstændigt tilfredsstillet ved Ministerens Erklæring om, at der vil blive nedsat en saadan Commission. Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at dette vil skee. Det ærede Medlem, der først optraadte som Mindretallets Ordfører, meente, at man, ved nu at nægte en Deel af Bevillingen til Theatret, allerbedst vilde kunne fremtvinge det, som dog maatte være det Naturligste og Bedste, at Kjøbenhavns Commune kommer til at bidrage sin betydelige Deel til Theatret. Nu skal jeg naturligvis fra Skatteherrens Side betragtet ikke have Noget imod, at den Commune i Landet, der har størst Fornøielse af Theatret, ogsaa kommer til at bidrage en større Deel end det øvrige Land, men jeg kan dog ikke Andet end bemærke, at det neppe directe kan siges at være en Communesag at holde eller understøtte Theatret. Det, som bør understøttes, og hvorfor Staten understøtter et Theater, er visse aandelige Interesser, men dette maa altid nærmest være en Stats- og ikke en Communesag, og blot for en vis Fornøielse, en vis Morstabs Skyld finder jeg ikke, at der er Grund, hverken for Staten eller for Kommunen, til at understøtte nogenformigst Anstalt. Det ærede Medlem meente, at de aandelige Interesser, som Staten understøttede igjennem Theatret, vare af en aldeles indirecte Bestaafenhed, idet de Fleste, der gik i Theatret, dog nærmest gik der for deres Fornøielses Skyld og ikke for deres aandelige Opdragelses Skyld. Det er ganske sandt, at, idet man betragter Theatret fra det Standpunkt, at det skulde være en Opdragelsesanstalt i directe Betydning, vilde der neppe være nogen Grund fra Statens Side til at understøtte det. Men, idet Staten understøtter den dramatiske Kunst, fremhjælper den tillige en Udvikling af Landets litteraire Virksomhed. Den understøtter derved nemlig selve den dra-

matiske Digtekunst, ikke alene Udførelsen af den, og, saalænge man ikke er kommen bort deraf, at Staten i det Hele taget har med de aandelige Interesser at gjøre, kan der siges ligesaa Meget for, at Staten understøtter den Art af Virksomhed, som for, at den s. Ex. understøtter anden Kunstvirksomhed, og det kan for hele Folkets Udvikling have en ikke ringe Betydning, at ikke denne specielle Art af Digtekunst trænges tilbage, hvad der omtrent nødvendigtvis maa skee, naar der ikke gives en Kunstanstalt, hvor den kan bringes frem og vise sig paa den Maade, som den efter sin Natur og sit Bæsen er bestemt til. Imidlertid, selv om man nu vilde indrømme alt dette, saa kunde man dog maaskee komme til det samme Resultat, som det ærede Mindretal, nemlig at man, om ikke ganske burde stryge Tilskuddet til Theatret, saa dog paa Grund af vore finansielle Omstændigheder burde betydeligt indskrænke det. Men af reent finansielle Grunde kunde jeg for Diebliffet paa ingen Maade gaae ind paa at nedlægge Tilskuddet til Theatret. Jeg kan nemlig ikke forestille mig, at der kunde komme andet Resultat ud deraf, end at Theatret maa lukkes. Theatret er engang organiseret paa en vis Maade og har et vist Formaal, som er stillet det fra Statens Side. Naar der nu berøves det en saa betydelig Deel af Statens Tilskud, vil det ikke være istand til at tilfredsstille disse Formaal, og jeg skulde meget tvivle paa, om den vedkommende Minister i saa Fald kunde vedblive at lade denne Anstalt bestaae. Saa kan man jo imidlertid sige: Men naar vi lukke Theatret, spare vi alle de 50,000 Rb. Men det er deri, man tager feil, thi Følgen deraf vil være, at Staten pludselig seer sig bebyrdet med ikke ubetydelige Pensioner. Naar man engang er kommet saa vidt, at der ikke længer er fast ansatte, kongelige Embedsmænd ved Theatret, saa har man saa at sige Gaaet i Hænde med Theatret, og, hvis man til den Tid skulde ville det, kan man da ogsaa uden finansielle Betænkkeligheder nedlægge Theatret, naarformhelst det skal være; men for Diebliffet vilde dette efter min Overbeviisning være en i allerhøieste Grad daarlig finansiell Operation. Jeg kan, som sagt, ikke troe Andet, end at en Nedlæggelse af det hidtil bevilgede Tilskud